

Bài Học Quét Lá

Vâng lời Thầy con đi quét lá,
Lá vàng rơi lả tả khắp nơi.
Lá khô rơi như kiếp một con người,
Giờ phút cuối là về cùng cát bụi...

Con vừa quét sạch một gốc cây,
Quay trở lại đã thấy đầy lá rụng,
Con hỏi: nếu như gió đừng rung động,
Thì lá kia hẳn còn ở trên cành.
Một kiếp người cũng thế quá mong manh,
Một hơi thở nếu đi rồi không đến nữa!

Tạ ơn Thầy cho con bài học nhỏ,
Mà thâm sâu như một triết lý không cùng.
Con ra về lòng luống những băng khuâng,
Lá và con cũng trong vòng sanh diệt.

Lá vừa sinh đã có mầm hủy diệt,
Con vừa sinh đã có hẹn ngày đi.
Một làn gió đâu có sức mạnh gì,
Mà lá rơi không thể nào cưỡng lại.
Hơi thở con như làn gió ấy,
Nếu không về thì con sẽ đi đâu?

Đã lâu rồi con vẫn lặn hụp chìm sâu,
Trong mê mãi con đi tìm sự nghiệp:
Con vẫn ước có căn nhà rộng đẹp,
Con vẫn mơ con cái học thành tài,
Con vẫn mong, vẫn đợi một ngày mai,
Lũ con cháu trở nên người thành đạt

Con vẫn chưa có gì cho con hết,
Làm hành trang khi cất bước lên đường

Tạ ơn Thầy đã cho con chút tư lương,
Là bài học quét lá vàng rơi rụng
Lá và con cũng có cùng số phận,
Đi về đâu là do con chọn lấy con đường.

Nam Mô Bốn Sư Thích Ca Mâu Ni Phật

Diệu Nhân
San Jose, California, 2006

